

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SPLITU
Gundulićeva 27
21000 Split

Posl. broj: P-2749/2023-13

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Splitu, po sutkinji tog suda Irmi Dujić, u pravnoj stvari tužitelja Božana Raguž, iz Cavtata, Bogišićeva tiha 10, OIB 62091730746 zastupana po ZOU Ani Smolčići Ivana Marković Palaić, Sisak, S. i A. Radića 32, protiv tuženika OTP banka d.d. (pravni slijednik NOVA BANKA d.d.), Domovinskog rata 61, Split, OIB 52508873833, zastupana po punomoćniku Vedranu Aniću i ostalim odvjetnicima iz Odvjetničkog društva ANIĆ & ANIĆ d.o.o. Split, Lovretska 14, radi utvrđenja i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 15. rujna 2026. u prisutnosti tužiteljice Božane Raguž, zamjenice punomoćnika tužitelja odvjetničke vježbenice Karle Pavlović te punomoćnice tuženika odvjetnice Nike Šobat Šimić, na ročištu za objavu i uručenje presude dana 15. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da su ništetne odredbe Ugovora o kredit broj 050802448096SFod 2. kolovoza 2005. ovjerenom po Javnom bilježniku Anđelko Stanić dana 3.kolovoza 2005.pod brojem Ov-12256/2005kojeg su sklopili tužitelj Božana Raguž, OIB 62091730746 kao korisnik kredita i NOVA BANKA d.d. kao pravni prednik tuženika OTP banka d.d., Domovinskog rata 61, Split, OIB 52508873833 kao kreditor, u dijelu u kojem je ugovorena otplata kredita uz korištenje valutne klauzule vezane za CHF.

II. Nalaže se tuženoj OTP banka d.d., Domovinskog rata 61, Split, OIB 52508873833 da isplati tužitelju Božana Raguž, OIB 62091730746 iznos od 2.688,74 EUR/20.258,32 knzajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama koje teku od dana dospijeca pa do isplate, i to od dospijeca pa do 31.srpnja 2015. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a od 01. kolovoza 2015.g. pa do 31.prosinca 2022.po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatim za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena, a od 1.siječnja 2023. pa do isplate po stopi koja se

određuje uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a koje zatezne kamate teku kako slijedi:

- na iznos od 3,99 EUR/30,03 kn od 16.09.2005. godine pa do isplate;
- na iznos od 2,33 EUR/17,52 kn od 16.10.2005. godine pa do isplate;
- na iznos od 3,29 EUR/24,80 kn od 16.11.2005. godine pa do isplate;
- na iznos od 3,86 EUR/29,12 kn od 16.12.2005. godine pa do isplate;
- na iznos od 2,98 EUR/22,48 kn od 16.01.2006. godine pa do isplate;
- na iznos od 0,41 EUR/3,10 kn od 16.02.2006. godine pa do isplate;
- na iznos od 0,03 EUR/0,25 kn od 16.05.2006. godine pa do isplate;
- na iznos od 1,05 EUR/7,93kn od 16.11.2008. godine pa do isplate;
- na iznos od 10,15 EUR/76,45kn od 16.01.2009. godine pa do isplate;
- na iznos od 10,30 EUR/77,58kn od 16.02.2009. godine pa do isplate;
- na iznos od 5,44 EUR/41,01kn od 16.03.2009. godine pa do isplate;
- na iznos od 6,56 EUR/49,40kn od 16.04.2009. godine pa do isplate;
- na iznos od 6,78 EUR/51,07kn od 16.05.2009. godine pa do isplate;
- na iznos od 4,86 EUR/36,63kn od 16.06.2009. godine pa do isplate;
- na iznos od 5,20 EUR/39,15kn od 16.07.2009. godine pa do isplate;
- na iznos od 3,60 EUR/27,14kn od 16.08.2009. godine pa do isplate;
- na iznos od 5,63 EUR/42,45kn od 16.09.2009. godine pa do isplate;
- na iznos od 3,38 EUR/25,44kn od 16.10.2009. godine pa do isplate;
- na iznos od 4,84 EUR/36,43kn od 16.11.2009. godine pa do isplate;
- na iznos od 4,60 EUR/34,68 kn od 16.12.2009. godine pa do isplate;
- na iznos od 8,54 EUR/64,36 kn od 16.01.2010. godine pa do isplate;
- na iznos od 11,07 EUR/83,42kn od 16.02.2010. godine pa do isplate;
- na iznos od 10,52 EUR/79,29kn od 16.03.2010. godine pa do isplate;
- na iznos od 13,04 EUR/98,23kn od 16.04.2010. godine pa do isplate;
- na iznos od 17,64 EUR/132,92kn od 16.05.2010. godine pa do isplate;
- na iznos od 18,63 EUR/140,36kn od 16.06.2010. godine pa do isplate;
- na iznos od 24,04 EUR/181,15kn od 16.07.2010. godine pa do isplate;
- na iznos od 23,86 EUR/179,77kn od 16.08.2010. godine pa do isplate;
- na iznos od 35,08 EUR/264,32kn od 16.09.2010.godine pa do isplate;
- na iznos od 28,54 EUR/215,07kn od 16.10.2010. godine pa do isplate;
- na iznos od 30,06 EUR/226,46kn od 16.11.2010. godine pa do isplate;
- na iznos od 37,15 EUR/279,94kn od 16.12.2010. godine pa do isplate;
- na iznos od 37,79 EUR/284,72kn od 16.01.2011. godine pa do isplate;
- na iznos od 35,26 EUR/265,68kn od 16.02.2011. godine pa do isplate;
- na iznos od 36,79 EUR/277,21kn od 16.03.2011. godine pa do isplate;
- na iznos od 36,87 EUR/277,81kn od 16.04.2011. godine pa do isplate;
- na iznos od 41,54 EUR/312,96kn od 16.05.2011. godine pa do isplate;
- na iznos od 51,45 EUR/387,67kn od 16.06.2011. godine pa do isplate;
- na iznos od 62,74 EUR/472,68kn od 16.07.2011. godine pa do isplate;
- na iznos od 75,05 EUR/565,47kn od 16.08.2011. godine pa do isplate;
- na iznos od 55,61 EUR/418,96kn od 16.09.2011. godine pa do isplate;
- na iznos od 49,06 EUR/369,67kn od 16.10.2011. godine pa do isplate;
- na iznos od 49,50 EUR/372,96kn od 16.11.2011. godine pa do isplate;
- na iznos od 50,40 EUR/379,76kn od 16.12.2011. godine pa do isplate;
- na iznos od 56,09 EUR/422,29kn od 16.01.2012. godine pa do isplate;
- na iznos od 57,75 EUR/435,09kn od 16.02.2012. godine pa do isplate;

-na iznos od 55,90 EUR/421,15kn od 16.03.2012. godine pa do isplate;
-na iznos od 55,62 EUR/419,05kn od 16.04.2012. godine pa do isplate;
-na iznos od 56,55 EUR/426,11kn od 16.05.2012. godine pa do isplate;
-na iznos od 58,18 EUR/438,38kn od 16.06.2012. godine pa do isplate;
-na iznos od 56,15 EUR/423,07kn od 16.07.2012. godine pa do isplate;
-na iznos od 55,59 EUR/418,84kn od 16.08.2012. godine pa do isplate;
-na iznos od 50,61 EUR/381,29kn od 16.09.2012. godine pa do isplate;
-na iznos od 54,90 EUR/413,66kn od 16.10.2012. godine pa do isplate;
-na iznos od 56,90 EUR/428,74kn od 16.11.2012. godine pa do isplate;
-na iznos od 55,58 EUR/418,73kn od 16.12.2012. godine pa do isplate;
-na iznos od 53,98 EUR/406,71kn od 16.01.2013. godine pa do isplate;
-na iznos od 53,43 EUR/402,57kn od 16.02.2013. godine pa do isplate;
-na iznos od 52,86 EUR/398,29kn od 16.03.2013. godine pa do isplate;
-na iznos od 56,83 EUR/428,19kn od 16.04.2013. godine pa do isplate;
-na iznos od 50,99 EUR/384,20kn od 16.05.2013. godine pa do isplate;
-na iznos od 50,04 EUR/377,01kn od 16.06.2013. godine pa do isplate;
-na iznos od 50,61 EUR/381,31kn od 16.07.2013. godine pa do isplate;
-na iznos od 50,01 EUR/376,80kn od 16.08.2013. godine pa do isplate;
-na iznos od 52,15 EUR/392,89kn od 16.09.2013. godine pa do isplate;
-na iznos od 53,53 EUR/403,30kn od 16.10.2013. godine pa do isplate;
-na iznos od 54,20 EUR/408,38kn od 16.11.2013. godine pa do isplate;
-na iznos od 56,61 EUR/426,51kn od 16.12.2013. godine pa do isplate;
-na iznos od 54,18 EUR/408,22kn od 16.01.2014. godine pa do isplate;
-na iznos od 57,16 EUR/430,65kn od 16.02.2014. godine pa do isplate;
-na iznos od 58,66 EUR/441,96kn od 16.03.2014. godine pa do isplate;
-na iznos od 57,35 EUR/432,11kn od 16.04.2014. godine pa do isplate;
-na iznos od 55,48 EUR/417,98kn od 16.05.2014. godine pa do isplate;
-na iznos od 55,88 EUR/421,03kn od 16.06.2014. godine pa do isplate;
-na iznos od 57,22 EUR/431,12kn od 16.07.2014. godine pa do isplate;
-na iznos od 58,29 EUR/439,17kn od 16.08.2014. godine pa do isplate,
sve u roku 15 dana.

III. Utvrđuje se da ne postoji tuženikova tražbina prema tužitelju u iznosu 184,35 EUR sa zakonskim zateznim kamatama obračunatim do 31.12.2007. po stopi od 15% godišnje, od 01.01.2008. do 31.07.2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta, a koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećano za pet postotnih poena, od 01.08.2015. do 31.12.2022. po stopi obračunatoj uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 01.01.2023. do 29.12.2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30.12.2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo

polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koje zatezne kamate teku od dospijeća svakog pojedinog iznosa do isplate, kako slijedi:

na iznos	od
0,91	15.3.2006.
1,52	15.4.2006.
0,61	15.6.2006.
1,73	15.7.2006.
3,24	15.8.2006.
1,32	15.9.2006.
1,31	15.10.2006.
3,60	15.11.2006.
3,00	15.12.2006.
4,28	15.1.2007.
6,00	15.2.2007.
3,90	15.3.2007.
6,15	15.4.2007.
9,19	15.5.2007.
9,36	15.6.2007.
10,39	15.7.2007.
8,58	15.8.2007.
8,59	15.9.2007.
11,67	15.10.2007.
8,08	15.11.2007.
10,81	15.12.2007.
6,02	15.1.2008.
7,05	15.2.2008.
2,56	15.3.2008.
3,54	15.4.2008.
9,06	15.5.2008.
6,97	15.6.2008.
8,69	15.7.2008.
9,37	15.8.2008.
9,43	15.9.2008.
2,88	15.10.2008.
4,56	15.12.2008.

te se odbija prigovor tuženika radi prijeboja kao neosnovan.

IV. Nalaže se tuženoj OTP banka d.d., Domovinskog rata 61, Split, OIB 52508873833 da tužitelju Božana Raguž, OIB 62091730746 nadoknadi trošak ovog postupka u iznosu od 1.235,67 eur zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 15. listopada 2026. kao dana donošenja prvostupanjske presude pa do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim

društvima izračunatim za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Kod Općinskog suda u Splitu dana 7. lipnja 2023. zaprimljena je tužba tužiteljice Božane Raguž protiv tuženika OTP banka d.d., a radi utvrđenja ništetnosti i isplate. U tužbi se navod da je prednik tužene odobrio tužiteljici kredit u kunskoj protuvrijednosti u iznosu od 23.400,00 CHFu protuvrijednosti kn obračunato prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke, a kako je to ugovoreno člankom 1. Ugovora o kreditu broj 050802448096SFod2. kolovoza 2005. ovjerenom po Javnom bilježniku Anđelko Stanić dana 3.kolovoza 2005.pod brojem OV-12256/2005. Člankom 1.4. određeno je da se iznosi isplata kredita i otplata (obveze) kredita u kunama obračunavaju primjenom valutne klauzule, a člankom 1.5.određeno je da će se povrat, izvršen u kunama, obračunavati u CHF po srednjem tečaju HNB za CHF na dan uplate anuiteta. Člankom 2.4. određeno je da se kredit isplaćuje u 108 jednakih mjesečnih anuiteta čiju visinu utvrđuje banka planom otplate. Točkom 10.d.1. određeno je da se mjesečni anuiteti plaćaju uplatom potrebnog iznosa u kunskoj protuvrijednosti po prodajnom tečaju za valutu Ugovora prema tečajnoj listi Kreditora na dan dospijeca. Odlukom Visokog trgovačkog suda PŽ-6632/2017 od 14.lipnja 2018. godine utvrđeno je da su banke ,a među njima i tužena, povrijedile kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o potrošačkom kreditiranju na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak , a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti. Sud je utvrdio da su ugovorne odredbe kojima se glavnica veže za valutu švicarski franak prosječnom potrošaču nerazumljive , nepoštene i kao takve ništetne jer su banke , a među njima i tužena, propustile informirati potrošače o općem riziku vezanom za svaku valutnu klauzulu, o činjenici da je rizik intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj za švicarski franak neusporedivo veći u odnosu na isti takav rizik u valutnoj klauzuli vezanoj za Euro , o tome da je rast tečaja švicarskog franka gotovo potpuno izvjestan , te o povećanom riziku koji donosi istovremeno ugovaranje valutne klauzule i promjenjive kamatne stope. Upravo su ovakve nepoštene i ništetne odredbe ugovorene člankom 1.4.,1.5., 2., i dr. predmetnog ugovora o kreditu. Naime, tužena nije prilikom sklapanja ugovora upozorila tužitelja na gore navedene rizike, niti je pregovarala sa istim prilikom izmjene anuiteta. Člankom 323. ZOO propisano je da je u slučaju ništetnosti ugovora svaka strana dužna vratiti drugoj sve što je primila na temelju takvog ugovora . S obzirom da je sve što je tužena stekla po osnovi ništetnih ugovornih odredbi stečeno bez osnove postoji obveza vraćanja i prema čl.1111 st.3.ZOO. Tužena je tako neosnovano stekla temeljem ništetne kojom je glavnica vezana uz valutu švicarski franak iznos od 2.688,74 EUR/20.258,32kn, a sve sukladno pojedinačnim mjesečnim iznosima navedenim u tužbenom zahtjevu tužitelja. Kako je tužena utuženi iznos stekla na temelju nepoštenih ugovornih odredbi tužitelj temeljem čl.1115 ZOO ima pravo i na zakonske zatezne kamate od trenutka stjecanja svakog pojedinog iznosa ,pa do

isplate. Slijedom svega navedenog tužiteljica ustaje sa ovom tužbom i predlaže da sud prihvati tužbeni zahtjev i donese presudu sadržaja kako je to navedeno u izreci.

2. U odgovoru na tuženik se protivi tužbi i tužbenom zahtjevu, osporava osnov i visinu, poriče navode tužbe ukoliko su isti u protivnosti s onim što će dalje biti navedeno u odgovoru na tužbu, ističe prigovor zastare, te predlaže da se tužbeni zahtjev u cijelosti odbije kao neosnovan uz osudu tužitelja na snasjanje troškova postupka. Tuženik ističe da tužitelj nema pravnog interesa za podnošenje ove tužbe, jer da je obveznopравни odnos između stranaka prestao ispunjenjem, budući je kredit u cijelosti otplaćen 15.08.2014.g. Nadalje, tuženik ističe da je tužbeni zahtjev u svakom slučaju u cijelosti neosnovan jer se tužitelj potpuno neosnovano poziva na odluke donesene u postupku radi zaštite kolektivnih interesa potrošača – korisnika kredita s valutnom klauzulom u CHF, kao i na odredbe potrošačkog prava (ZZP) jer da tužitelj nema status potrošača. Iz odredbe čl. 7. Ugovora o kreditu da proizlazi da je namjena predmetnog kredita u iznosu od 23.400,00 CHF bila adaptacija nekretnine korisnika kredita, koju je tužitelj iz predmetnog kredita uredio za potrebe pružanje ugostiteljskog smještaja, te se u istoj nalaze apartmani „Raguž“ (2 apartmana) koje tužitelj iznajmljuje gostima, odnosno da je Ugovor o kreditu sklopljen u svrhu namijenjenu poslovnoj aktivnosti, odnosno poduzetničkoj djelatnosti tužitelja, a ne s ciljem zadovoljavanja vlastitih privatnih potrošačkih potreba tužitelja. Slijedom navedenoga tuženik smatra da bi zbog nepostojanja statusa potrošača tužitelja u situaciji njegovog pozivanja na odluke iz kolektivnog spora i potrošačko pravo, odnosno odredbe Zakona o zaštiti potrošača trebalo u cijelosti odbiti njegov zahtjev kao neosnovan. Tuženik nadalje ističe da je ugovorena valutna klauzula u švicarskim francima pravno valjana ugovorna odredba, kako s aspekta općih odredbi o nevaljanosti pravnih poslova iz ZOO-a, tako i s aspekta odredbi ZZP-a. U vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu 2005.g. da je tužitelj sa tuženikom pregovarao o spornoj ugovornoj odredbi, a tuženik da nije zatajio tužitelju niti jednu informaciju koju je imao, ili za koju je znao, a koja je eventualno mogla utjecati na odluku tužitelja o sklapanju ugovora o kreditu upravo s valutnom klauzulom u CHF, kao što ga je potpuno informirao i o rizicima ugovaranja ove valutne klauzule. U vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu 2005.g. da je tuženik u ponudi kredita imao i kredite koji se odobravaju uz valutnu klauzulu u eurima, američkim dolarima i švicarskim francima, kao i kredite bez valutne klauzule, dakle kredite u HRK, ali je tužitelj želio sklopiti ugovor o kreditu, upravo s valutnom klauzulom u CHF, preuzimajući sve rizike ugovorene valutne klauzule. Tužitelj da je potpisom ugovora o kreditu potvrdio da je upoznat sa svim uvjetima pod kojima je ovaj ugovor sklopljen, pa je stoga tužitelj samostalno i dobrovoljno kao valutu obveze izabrao švicarski franak, a tuženik da ga je prilikom pregovaranja i sklapanja ugovora o kreditu upoznao sa svim rizicima ugovaranja valutne klauzule u švicarskim francima. Tuženik navodi kako je izabrana valutna klauzula po tužitelju rezultat pojedinačnog pregovaranja, sa svim ugovornim odredbama te da je tužitelj bio upoznat i sa svim se suglasio, pa da je stoga između ugovornih stranaka postignuta puna suglasnost glede svih sastojaka ugovora o kreditu, pa tako i valutne klauzule, koja da nije u suprotnosti s kogentnim odredbama ZOO-a, a ova ugovorna odredba da je potpuno jasna, lako uočljiva i razumljiva pa da sukladno odredbama članka 84. ZZP-a ocjena poštenosti ove odredbe prema kriterijima iz članka 81. ZZP-a nije dopuštena. Nadalje, tuženik ističe da ugovorna odredba o valutnoj klauzuli ne uzrokuje, protivno načelu savjesnosti i poštenja, značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Tuženik tvrdi da Ugovor o kreditu sklopljen s tužiteljem nije tipski ugovor, da se o svim ugovornim odredbama pojedinačno pregovaralo te da je tužitelj bio upoznat sa svim

ugovornim odredbama i s istima se usuglasio, pa da je stoga između ugovornih stranaka postignuta puna suglasnost glede svih bitnih sastojaka ugovora o kreditu. Opreza radi tuženik osporava i visinu tužbenog zahtjeva te u slučaju izvođenja dokaza financijskim vještačenjem predlaže da vještak prikaže tzv. negativne razlike. Zaključno predlaže da se tužbeni zahtjev u cijelosti odbije kao neosnovan uz obvezu tužitelja na snalažanje troškova postupka sa zakonskom zateznom kamatom po stopi određenoj člankom 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, koja na taj iznos teče od presuđenja pa sve do isplate.

3. U podnesku od 9. lipnja 2025. tuženik navodi kako se u međuvremenu pojavila različita praksa revizijskog suda (presuda, posl. broj: Rev-549/23 od 18.12.2023.) pa da ukoliko sud u ovom postupku unatoč svemu prethodno navedenom utvrdi ništetnom ugovornu odredbu o valutnoj klauzuli u CHF i prihvati tužbeni zahtjev da tuženik u odnosu na tužbeni zahtjev radi isplate ističe prigovor radi prebijanja (compensatio per iudicem) svoje tražbine, po osnovu potplaćenih anuiteta (tzv. negativnih razlika) za razdoblje kad je tečaj CHF u odnosu na HRK bio niži od onoga na dan isplate (plasiranja) kredita u ukupnom iznosu od 184,35 EUR sa zakonskim zateznim kamata obračunatim do 31.12.2007. pa do isplate.

4. U podnesku od 2. srpnja 2025. tužitelj osporava navode tuženika iz odgovora na tužbu te podneska od 9. lipnja 2025. u cijelosti kao neosnovane i neutemeljene. U odnosu na prigovor prijetoja tzv. negativnih razlika ističe prigovor zastare potraživanja. Tužitelj navodi kako ima svojstvo potrošača budući se radi o kreditu podignutom u osobne svrhe, a da je tuženik dostavio nebitne dokaze sa booking.com, period od proteklih godina, ne razmišljajući da se radi o kreditu podignutom prije 20 godina, te da nije podignut u nikakve poslovne svrhe jer se tada tužiteljica nije bavila turizmom, a niti je podignuti kredit imao ikakve veze sa poslovnom svrhom. Tužiteljica se poziva na rješenje od 10. lipnja 2013. godine Službe za gospodarstvo, Odjela za turizam Dubrovačko-neretvanske županije, kojim je tek 2013. godine odobreno pružanje usluga u turizmu dok je ugovor o kreditu zaključen 2. kolovoza 2005. godine. Tužiteljica navodi kako se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, poziva se na odredbe članka 87. stavak 1. ZZP/2003, odredbe Direktive Vijeća 93/2013 EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima (SL L95, 21.4.1993), poziva se na presudu Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P1401/12 od 4. srpnja 2013. poslovni broj P-1401/12 (P-1401/12-102 a kako to proizlazi iz e-spisa) te presudu Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P1401/12 od 4. srpnja 2013., a koja je u tom dijelu potvrđena presudom presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. i presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske Rev 2221/2018-11 od 3. rujna 2019. Navodi kako je Ugovor o kreditu koji je predmet ovoga postupka tipski ugovor te da tužiteljici nije bila dana mogućnost da niti o jednoj odredbi pregovara jer je ugovor bio unaprijed sastavljen te da iz navedenih odluka proizlazi utvrđenje prema kojemu je iznos ugovorene kamate potrošaču bio nerazumljiv i iz razloga jer je vezan za tečaj švicarskog franka i za odluku banke.

5. Na pripremnom ročištu od 8. lipnja 2026. tuženik je naveo kako ustraje u osporavanju osnova, ali da ne osporava visinu tužbenog zahtjeva. Glede prigovora

zastare negativnih razlika smatra kako taj prigovor nije osnovan jer u relevantnom trenutku susreta tražbina ta tražbina nije bila zastarjela.

6. U dokazne svrhe izveden je dokaz čitanjem ugovora o kreditu broj 05082448096 SF, amortizacijski plan, obavijesti o naplati interkalarnih kamata, priloženih uplata, trajnog naloga na plaću, pregledom priloženih oglasa sa Booking.com, izračuna negativne razlike, rješenja Ureda državne uprave u Dubrovačko – Neretvanskoj županiji, Službe za gospodarstvo, Odjela za turizam, Klasa: UP/I-335-03/13-01/494, od 10. lipnja 2013. te saslušanjem tužiteljice.

7. Tužbeni zahtjev je osnovan.

8. Na temelju izvedenih dokaza i to čitanjem Ugovora o kreditu, broj 05082448096 SF između prednika tuženika Nove Banke d.d. Zadar kao kreditora te Božane Raguž kao korisnika kredita, amortizacijskog plana te priloženih isprava vezanih za uplate i obavijesti po kreditu, priloženog rješenja Službe za gospodarstvo odjela za Turizam Dubrovačko – neretvanske županije te iskaza same tužiteljice sud je utvrdio:

- da su tužitelj i prednik tuženika dana 3.kolovoza 2005. zaključili ugovor o kreditu za adaptaciju kuće u iznosu od 23.400,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju HNB, a da su ugovorne strane suglasne da se iznosi isplata kredita i otplata kredita u kunama obračunava primjenom valutne klauzule
 - da je predmetni kredit trebalo otplatiti u 108 jednakih mjesečnih anuiteta (9 godina) s kamatnom stopom od 5,39 % jednostrano promjenjivom,
 - da je predmetni kredit otplaćen u cijelosti 15. kolovoza 2014. što proizlazi iz odgovora na tužbu,
 - da je zbog plaćanja mjesečnih anuiteta temeljem kunske protuvrijednosti CHF valute tužitelj platio veći iznos kunske protuvrijednosti u odnosu na početni tečaj, a visinu tužbenog zahtjeva tuženik niti ne spori
 - da je u presudama Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. i presudi i rješenju Vrhovnog suda RH broj Rev-2221/2018-11 od 3. rujna 2019. pravomoćno utvrđeno da je banka povrijedila kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapanjem ugovora o kreditima koristeći u njima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe tako da je u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditu ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja tih ugovora nije kao trgovac potrošače u cijelosti informirala o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u vezi sklapanja tih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka,
 - da je individualnu tužbu tužitelj u ovom predmetu podnio 07. lipnja 2023.
 - da je tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava podnesena 4. travnja 2012., a da je drugostupanjska presuda u pogledu ništetne odredbe o jednostrano promjenjivoj kamatnoj stopi postala pravomoćna 13. lipnja 2014., dok je drugostupanjska presuda o ništetnoj odredbi o valutnoj klauzuli postala pravomoćna 14. lipnja 2018.
- Dakle, iz navedenih utvrđenja jasno proizlazi da se u konkretnom slučaju radi o kreditu kao potrošačkom ugovoru, a što tuženik tijekom postupka ni ne osporava.

Stoga je u nastavku potrebno raspraviti jesu li pojedine odredbe predmetnog ugovora o kreditu u kojima se spominje valutna klauzula te odredba članka 10. točka d. ništetne ili ne.

9. Međutim, s obzirom na istaknuti prigovor zastare najprije je potrebno odlučiti o osnovanosti tog prigovora. Naime, prigovor zastare je materijalnopравни prigovor osnovanost kojeg ima za posljedicu odbijanje tužbenog zahtjeva. U konkretnom slučaju radi se o zahtjevu za isplatom stečenog bez osnove tj. zahtjevu za isplatom preplaćenog po osnovu ništetnih odredbi. Zahtjev za utvrđenjem ništenosti je zahtjev koji nikada ne zastarijeva. Stoga se takav tužbeni zahtjev uvijek može postaviti. Zahtjev za isplatom preplaćenog iznosa po osnovu ništetnih odredbi je zahtjev za isplatom stečenog bez osnove, a koji zahtjev zastarijeva u općem zastarnom roku od pet godina (čl. 225. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21; dalje ZOO) u svezi s čl. 1111. ZOO-a). Stoga je u nastavku potrebno raspraviti od kada počinje teći opći zastarni rok od pet godina. Predmetni kredit otplaćen je u cijelosti 2013. Nadalje, Vrhovni sud Republike Hrvatske (dalje: VSRH) u odluci Rev 2245/17-2 od 20. ožujka 2018. (odluka dostupna na službenoj internet stranici Vrhovnog suda RH www.vsrh.hr) dao je odgovor na postavljeno revizijsko pitanje može li tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava predstavljati radnju vjerovnika podnesenu protiv tuženika koja ima učinke prekida zastare glede svake individualne tražbine vezane uz razliku između prvotno ugovorene kamate i kamate koja se kasnije mijenjala jednostranom odlukom tuženika. Prema stajalištu VSRH-a, izraženom u navedenoj odluci, pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju članka 388. ZOO-a te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe.

Datum podnošenja kolektivne tužbe u tzv. predmetu "Franak" bio je 4. travnja 2012., a što je razvidno iz presude Trgovačkog suda u Zagrebu P-1401/12 od 4. srpnja 2013. koja je dostupna na službenoj Internet stranici Trgovačkog suda u Zagrebu.

Kako je naprijed utvrđeno predmetni kredit je trebalo otplatiti u 108 anuiteta, prvi anuitet dospio 15. kolovoza 2005., a zadnji 15. kolovoza 2014.

Tužitelj je tužbom zatražio samo utvrđenje ništetnom odredaba o valutnoj klauzuli u CHF.

Stoga dakle, u konkretnom slučaju nema zastare, jer je podnošenjem kolektivne tužbe 4. travnja 2012. nastupio prekid zastare.

Za istaknuti je da je dug po kreditu potrebno računati kao cjelinu, a ne po ratama kredita iz razloga što rata ne postoji bez kredita. Da nema duga po kreditu ne bi bilo ni pojedine rate kredita.

Odredbom čl. 392. st. 1. ZOO-a propisano je da nakon prekida zastarijevanje počinje teći iznova, a vrijeme koje je proteklo prije prekida ne računa se u zakonom određeni rok za zastaru.

Odluka Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske PŽ-6632/2017-10 u povodu kolektivne tužbe u tzv. predmetu "Franak" postala je pravomoćna 14. lipnja 2018.

Stoga zastara prava potraživanja prema pojedinačnim tužbama za preplaćenu razliku zbog ništetne odredbe o valutnoj klauzuli nastupa protekom 5 godina od pravomoćnosti odluke PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018., dakle 14. lipnja 2023.

U konkretnom slučaju predmetna individualna tužba podnesena je 04. kolovoza 2022., dakle unutar zastarnog roka od 5 godina, početak kojeg je potrebno računati od 14. lipnja 2018.

Stoga je u pogledu „valutne klauzule“ tužba pravodobna.

Za istaknuti je i to da je Vrhovni sud Republike Hrvatske na svojoj Internet stranici (<http://www.vsrh.hr>) objavio Objedinjeno pravno shvaćanje o početku tijeka zastare u slučaju restitucijskih zahtjeva kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi u CHF koje je zauzeto na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda RH Su-IV-33/2022-2 od 31. siječnja 2022. U navedenom shvaćanju navodi se da pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju čl. 241. ZOO/05 te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe.

Slijedom svega navedenog istaknuti prigovor zastare u pogledu zahtjeva za isplatom po osnovu ništetne odredbe o valutnoj klauzuli CHF neosnovan je u cijelosti.

10. U odnosu na pozivanje tužitelja na presude Trgovačkog suda u Zagrebu P-1401/12 od 4. srpnja 2013., Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018., a time i na odluku VSRH Rev Rev-2221/2018-11 od 3. rujna 2019. za navesti je slijedeće:

Odredbom čl. 502.c. ZPP-a propisano je da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati.

U odredbi čl. 502.c ZPP-a riječ je o specifičnom proširenju subjektivnih granica pravomoćnosti presuda kojima se prihvaćaju zahtjevi za zaštitu kolektivnih interesa i prava – samo ako pojedini zahtjevi za zaštitu budu prihvaćeni i samo u korist fizičkih i pravnih osoba čije interese i prava tužitelj (posredno, tražeći apstraktnu pravnu zaštitu) štiti. Proširenje subjektivnih granica pravomoćnosti ovisilo bi, dakle, o tome je li presuda povoljna ili nepovoljna za tuženika (*secundum eventum litis*). Pojedine fizičke i pravne osobe moći će se pozivati u svojim parnicama u prvom redu na utvrđenja da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti, dakle na odluke kojima će biti prihvaćen zahtjev za utvrđenje povrede ili ugrožavanja; one će se moći pozivati i na presude kojima će biti prihvaćeni zahtjevi za izricanje odgovarajućih zabrana odnosno naloga na pozitivne činidbe – onda kad bi se te zabrane ili nalozi sadržajno podudarali s onim što bi oni htjeli zaštititi. Nadalje, kad se u Zakonu govori o "naknadi štete", misli se na kompenzacijski zahtjev koji postavlja potrošač prema trgovcu, u ovom slučaju klijent prema banci. Taj kompenzacijski zahtjev obuhvaća sve oblike kompenzacije, ne samo štetu u uskom smislu riječi.

Naime, u potrošačko-pravnoj terminologiji povrijeđeni potrošač redovito ima prema trgovcu neki odštetni zahtjev u užem smislu te riječi. Međutim, nezamislivo je da bi sud u konkretnoj parnici bio vezan utvrđenjem iz "kolektivne presude" u dijelu naknade štete, a kad se traži vraćanje preplaćenoga da bi vrijedilo drugo pravno shvaćanje, o istom pitanju. Stoga termin "naknade štete" iz odredbe čl. 502.c ZPP-a treba tumačiti u teleološkom smislu tj. u smislu, duhu i cilju te odredbe. Uostalom, presuda iz "kolektivne" parnice, uza sve svoje posebnosti, djeluje na druge sporove, i "vezuje" druge sudove, ponajprije snagom uvjerljivosti i obrazloženosti svojih stajališta.

Slijedom navedenog tužitelj se ispravno pozvao na naprijed navedene presude iz tzv. predmeta "Franak".

Za istaknuti je i to da je odlukom Ustavnog suda Republike Hrvatske U-III-2922/2018 od 20. veljače 2020. odbijena ustavna tužba podnesena protiv odluke VSRH Rev 2245/17-2 od 20. ožujka 2018. Time je Ustavni sud RH prihvatio pravna shvaćanja VSRH o pitanju zastare u ovoj pravnoj stvari.

Tužitelj se pozvao na presudu Visokog trgovačkog sud RH PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. koja se odnosi na valutnu klauzulu potvrđena je i presudom i rješenjem VSRH broj Rev-2221/2018-11 od 3. rujna 2019. Ustavna tužba na tu odluku odbijena je odlukom Ustavnog suda RH U-III-4150/2019, U-III-4388/2019, U-III-4389/2019, U-III-4390/2019, U-III-4396/2019, U-III-4516/2019, U-III-4532/2019 od 3. veljače 2021.

Postupak pred Trgovačkim sudom u Zagrebu, koji je pokrenut po tužbi Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača - Potrošač protiv sedam banaka, a među kojima je i tuženik, predstavlja kolektivni sudski postupak, a sukladno odredbi čl. 502. c ZPP-a. Prema ovoj odredbi pravomoćna presuda u kolektivnom sudskom postupku obvezuje prvostupanjske sudove koji u pojedinačnim parnicama sude povodom zahtjeva potrošača radi zaštite prava čija je povreda utvrđena u kolektivnom sporu. Također, u skladu s odredbom čl. 138.a Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09, 89/09, 133/09, 78/12, 56/13), dalje ZZP/07, koji je bio na snazi u vrijeme zatvaranja kredita radi potpune otplate, odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl. 131. st. 1. Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz čl. 131. st. 1. Zakona, obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.

Odlukom Trgovačkog suda u Zagrebu broj P 1401/12 od 4. srpnja 2013. koja je u pogledu valutne klauzule potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda RH PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. u odnosu na tuženika pod 7) Societe Generale - Splitska banka d.d. Split (pravni prednik tuženika iz ovog postupka) utvrđeno je, u pogledu valutne klauzule, da je sedmotuženik S.B. d.d. (napomena: Nova banka d.d. (u kojoj je bila i Dalmatinska banka iz Zadra) preuzeta je od strane mađarske OTP banke 2004.–2005. godine, a 1. rujna 2005. godine službeno je promijenila ime u OTP banka Hrvatska (danas OTP banka d.d.) u razdoblju od 1. listopada 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedili kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u

vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa su time tuženici postupali suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 96/03) i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj: 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09 i 133/09) i to člancima 96. i 97. te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima.

Navedeni pravni stav da je odredba o valutnoj klauzuli uz koju je bila vezana glavnica švicarski franak bez navođenja egzaktnih, jasnih i provjerljivih parametara za donošenje valjane odluke, sve bez mogućnosti posebnog ugovaranja i pregovora, a što je za posljedicu imalo nastanak neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu potrošača (tužitelja), nepoštena, a time i ništetna potvrđen je u odlukama VSRH Rev-2221/2018-11 od 3. rujna 2019. i Ustavnog suda RH U-III-4150/2019, U-III-4388/2019, U-III-4389/2019, U-III-4390/2019, U-III-4396/2019, U-III-4516/2019, U-III-4532/2019 od 3. veljače 2021.

11. Nadalje je potrebno raspraviti može li se predmetni slučaj podvesti pod tzv. slučaj "Franak" odnosno pravnu zaštitu postignutu kolektivnom tužbom u naprijed navedenim odlukama Trgovačkog suda u Zagrebu, Visokog trgovačkog suda RH i Vrhovnog suda RH.

U konkretnom slučaju, kako je naprijed činjenično utvrđeno, predmetni ugovor o kreditu br. 91105/05, od 28. listopada 2005., je potrošački ugovor. Sporne odredbe tog ugovora u dijelu koji se odnosi na valutnu klauzulu su nepoštene ugovorne odredbe iz razloga, jer se, kako je naprijed utvrđeno, radi o tipiziranom ugovoru u pogledu kojeg tužitelj nije imao mogućnost pregovaranja. Posebno tužitelj nije imao mogućnost pregovaranja oko sadržaja spornih odredbi tog ugovora, a niti su ugovorom utvrđeni egzaktni parametri i metode izračuna tih parametara, a što je imalo za posljedicu nerazumljivost tih odredbi te je to u konačnici rezultiralo neravnotežom u pravima i obvezama ugovornih strana.

Takvim ponašanjem tuženik je postupao suprotno odredbama čl. 81., 82., 85 i 87. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine 96/03), dalje: ZZP/03, važećeg u vrijeme zaključenja predmetnog ugovora o kreditu, a od srpnja 2007. do lipnja 2014. i protivno odredbama čl. 96., 97., 100. i 102. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09), dalje: ZZP/07 važećeg u vrijeme isplate predmetnog kredita te suprotno odredbama ZOO-a.

Naime, odredbom čl. 81. st. 1. i 2. ZZP/03, važećeg u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu, propisano je da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed

formuliranoga standardnog ugovora trgovca. (Citirana odredba sadržajno odgovara odredbi čl. 96. st. 1. i 2. ZZP/07, koji je bio na snazi za vrijeme isplate predmetnog kredita i zatvaranja).

Odredbom čl. 82. alineja 11. ZZP/03 propisano je da ugovorne odredbe koje bi se, uz ispunjenje pretpostavki iz članka 81. ovoga Zakona, mogle smatrati nepoštenima jesu, primjerice odredba kojom potrošač nije dovoljno informiran o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti. (Citirana odredba sadržajno odgovara odredbi čl. 97. alineja 11. ZZP/07, koji je bio na snazi za vrijeme isplate predmetnog kredita i zatvaranja).

Odredbom čl. 85. ZZP/03 propisano je da ako, na temelju zakona ili sporazuma stranaka, ugovor mora biti u pisanom obliku, njegove odredbe moraju biti napisane jasno i lako razumljivo te moraju biti lako uočljive. (Citirana odredba sadržajno odgovara odredbi čl. 100. ZZP/07, koji je bio na snazi za vrijeme isplate predmetnog kredita i zatvaranja).

Odredbom čl. 87. ZZP/03 propisano je da je nepoštena ugovorna odredba je ništava. Ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe. (Citirana odredba sadržajno odgovara odredbi čl. 102. ZZP/07, koji je bio na snazi za vrijeme isplate predmetnog kredita i zatvaranja).

Dakle, iz citiranih odredbi ZZP-a, kao *lex specialis*, nedvojbeno proizlazi da su nepoštene ugovorne odredbe one odredbe o kojima se nije pojedinačno pregovaralo zbog čega potrošač nije imao utjecaj na njihov sadržaj i koje su nerazumljive, pa je sve to, protivno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Tipičan primjer takve odredbe je kad ugovorne odredbe nisu jasne i dovoljno razumljive.

Stoga su dakle odredbe o vlatnoj klauzuli u CHF nepoštene, a time i ništetne.

U konkretnom slučaju to se odnosi na odredbe predmetnog ugovora o kreditu u dijelu u kojem je određena valutna klauzula u CHF, jer su u tom dijelu nepoštene i nerazumljive te su uzrokovalе znatnu neravnotežu u odnosu stranaka, a na štetu tužitelja kao potrošača.

12. U odnosu na prigovore da je predmetnim odlukama Visokog trgovačkog suda potrošačima pružena apstraktna pravna zaštita, a ne subjektivna, slijedom čega po mišljenju tuženika činjenična utvrđenja iz presuda Trgovačkog suda u Zagrebu P-1401/12 od 4. srpnja 2013., Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske i PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. nisu od značaja za utvrđenje relevantnog činjeničnog stanja u ovom predmetu za navesti je slijedeće.

Proširenje subjektivnih granica pravomoćnosti iz odredbe čl. 502.c ZPP-a ovaj sud je već objasnio pa se, kako bi se izbjeglo ponavljanje, upućuje na taj dio obrazloženja.

Ovdje je za istaknuti stav VSRH izražen u odluci Rev-3142/18-2 od 19. ožujka 2019. koji glasi: „...Prema odredbi čl. 502.a st. 1. ZPP-a udruge, tijela, ustanove ili druge organizacije koje su osnovane u skladu sa zakonom, koje se u sklopu svoje registrirane ili propisom određene djelatnosti bave zaštitom zakonom utvrđenih kolektivnih interesa i prava građana, mogu kad je takvo ovlaštenje posebnim zakonom izrijeckom

predviđeno i uz uvjete predviđene tim zakonom, podnijeti tužbu (tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava) protiv fizičke ili pravne osobe koja obavljanjem određenih djelatnosti ili općenito radom, postupanjem, uključujući i propuštanjem, teže povrjeđuje ili ozbiljno ugrožava takve kolektivne interese i prava. Odredbom čl. 502.b ZPP-a propisan je sadržaj tužbe iz čl. 502.a ZPP-a, dok je čl. 502. c ZPP-a propisan učinak presude donesene po tužbi za zaštitu kolektivnih interesa i prava. Tom odredbom propisano je da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502.a st. 1. ZPP-a, da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanje tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati.

Prema navedenom, citirane odredbe ZPP-a i ZZP-a propisuju direktni učinak tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača i obvezuju sudove da se u posebnim postupcima radi ostvarenja prava potrošača za naknadu mogu pozvati na utvrđenje iz pravomoćne presude kojom je prihvaćen zahtjev postavljen tužbi iz čl. 502.a st. 1. ZPP-a. S obzirom na citirani sadržaj točke 4. izreke pravomoćne presude Trgovačkog suda u Zagrebu, koji se odnosi na tuženicu, prema shvaćanju ovog suda, nije bilo potrebe u navedenom pravcu ponovno provoditi dokazni postupak jer bi u suprotnom, s obzirom na iznesena utvrđenja iz tog postupka i citirane zakonske odredbe, drugačije postupanje bilo nesvrhsishodno neekonomično i previše tegobno za potrošača, kao što bi bilo i u suprotnosti sa navedenim odredbama ZPP-a i ZZP-a.

Prema tome prvostupanjski sud je u konkretnom slučaju, iako nije trebao, suprotno tvrdnjama revidenta na naprijed navedene okolnosti proveo po strankama predložene dokaze...”

Navedeni stav VSRH potvrđen je od strane Ustavnog suda RH u odluci U-III-2233/2019 od 10. lipnja 2020. u kojoj se navodi: „...da je Vrhovni sud detaljno obrazložio zašto o pravnom pitanju o kojem je već jednom pravomoćno odlučeno u sporu radi zaštite kolektivnih interesa i prava nije potrebno izvoditi dokaze u svakom parničnom postupku u kojem se odlučuje o individualnim restitucijskim zahtjevima potrošača, pri čemu je Vrhovni sud imao u vidu narav i svrhu pravnih sredstava kolektivne zaštite potrošača...”.

Kako tuženik nije osporio tužitelju da bi bio potrošač, a i s obzirom na ranije navedeno, nije bilo potrebe saslušavati tužitelja.

13. Prigovori tuženika da se u konkretnom slučaju ne radi o tipskom ugovoru, jer da se o svim odredbama ugovora pregovaralo i da je tužitelj bio upoznat s ugovornim odredbama i s njima se suglasio su paušalni, neargumentirani i usmjereni na odugovlačenje postupka. Naime, u pravomoćno okončanom slučaju "Franak" utvrđeno je da se radi o tipskim ugovorima u pogledu kojih potrošači nisu imali mogućnost pregovaranja. Tužiteljica je sama u danome iskazu i u ovome postupku navela kako joj je ponuđen unaprijed izrađen ugovor te da joj nije ništa pojašnjeno pojedinačno.

14. Također je neosnovan i prigovor da tužitelj nema pravni interes za podnošenje predmetne tužbe. Naime, tužitelj je postavio kondemnatorni tužbeni zahtjev na isplatu

zbog stjecanja bez osnove temeljem ništetnih ugovornih odredbi. Stoga tužitelj ima pravni interes i može tražiti utvrđenje ništetnosti pojedinih ugovornih odredbi kako bi na temelju toga ostvario eventualna prava za koja smatra da mu pripadaju. Navedeni stav da čim se postavi kondemnatorni tužbeni zahtjev da tužitelj ima pravni interes zauzima VSRH u odluci Rev-2868/18-2 od 12. veljače 2019. (odluka dostupna na www.vsrh.hr). Činjenica da je predmetni kredit otplaćen nije odlučna za odluku u ovoj pravnoj stvari, jer obveza povrata stečenog bez osnove postoji bez obzira je li ugovor otplaćen ili ne. Kako je naprijed kazano sankcija ništetnosti je to da je svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora (čl. 323. st. 1. ZOO-a).

15. Slijedom navedenog odredbe predmetnog potrošačkog ugovora o kreditu koji je tipski ugovor u dijelu u kojem se spominje valutna klauzula nerazumljive su jer iz njih ne proizlazi određenost i odredivost valutne klauzule, pa se radi o ništetnim odredbama kako je to naprijed detaljno obrazloženo.

16. Tuženik je tijekom postupka tužiteljici osporavao status potrošača, ali iz iskaza tužiteljice proizlazi da je predmetni kredit podignut u svrhu renoviranja stana u kojem je ista stanovala s obitelji i djecom budući je isti izgrađen 1960-tih te je bila nužna renovacija. U to vrijeme tužiteljica je bila zaposlena u hotelima Cavtat kao voditelj, a kredit je podignut preko njezine plaće te je iz plaće isti i otplaćivala. Tužiteljica je navela da u vrijeme podizanja kredita nije obavljala nikakvu privatnu gospodarsku djelatnost. Glede načina sklapanja ugovora da joj ništa pojedinačno nije pojašnjeno da joj je ponuđen unaprijed izrađen ugovor. Službenica da joj je na njezin upit je li to sigurno navela da većina ljudi to uzima, da je jako povoljan, a valuta da je sigurna i da je niža kamata. Tužiteljica je navela da joj nisu pojašnjeni nikakvi rizici glede samog kredita. Iako je u članku 7. predmetnog ugovora navedeno da iznos kredita treba isplatiti na dva računa tužiteljica je navela kako se ne sjeća svih odredbi ugovora, ali da zna za što je koristila novce od kredita, odnosno ostala je kod tvrdnji da je kredit koristila za renoviranje stana u kojem je stanovala, a kredit da je uzela kod tuženika jer je tu primala plaću te joj se učinio najpovoljniji. Banka da je sastavila ugovor, a ovjerio da ga je javni bilježnik. Na upit tuženika je li razumjela ugovor je navela da ga je razumjela koliko je mogla jer nije te struke, a bila joj je bitna visina rate i manja kamata. Tužiteljica je navela kako joj se rata stalno povećavala, da su joj svaki mjesec slali ekstra razlike pojedinačno, ne putem trajnog naloga iako je molila da sve evidentiraju na njenu plaću, te je svakog 10-tog u mjesecu podmirivala razlike. Negirala je da bi stan za koji je podigla iznos kredita oglašen kao apartman te navela kako je apartman - garsonjeru koji je naknadno kupila iz nasljedstva počela iznajmljivati 2013., dok stan koji je renoviran iz iznosa kredita dok ga je otplaćivala nije iznajmljivala te ga je u cijelosti otplatila iz svoje plaće. Tužiteljica je pojasnila da je jedan period morala otići u Zagreb budući joj se kćer razboljela od karcinoma i morala je iznaći sredstva za plaćanje lijekova te je u konačnici iznajmila i svoj stan, a ovo sve da se dogodilo unatrag pet godina. Sada sa stanuje pola vremena u Cavtatu, a pola vremena sa kćerkinom djecom Zagrebu te da svoj stan ponekad kada je nema iznajmi budući joj trebaju novci.

Tužiteljica je u spis priložila i rješenje Službe za gospodarstvo, Odjel za turizam, Klasa: UP/I-355-03/13-01/494, od 10. lipnja 2013. kojim je tužiteljici odobreno pružanje ugostiteljskih usluga u domaćinstvu, a na koji način je dokazala da se iznajmljivanjem

kupljene garsonijere na adresi Bogišićeva Tiha 10, Cavtat, bavi od 2013., odnosno i ispravom je dokazala svoje navode iz danog iskaza.

Dakle, iz iskaza tužiteljice te priloženog rješenja jasno proizlazi da se u konkretnom slučaju radi o kreditu kao potrošačkom ugovoru budući je tužiteljica predmetni kredit podigla za osobne potrebe, dakle ne radi se o potrebama obrta, poduzeća ili profesije

17. Odredbom čl. 104. st. 1. ZOO-a propisano je da je u slučaju ništavosti ugovora svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila po osnovi takvog ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se priroda onog što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje.

18. S obzirom na navedeno te da visina tužbenog zahtjeva tijekom postupka nije bila sporna proizlazi da je tužiteljica temeljem ništetnih odredbi o valutnoj klauzuli u CHF preplatila iznos kredita i to upravo onoliko koliko je i zatraženo tužbenim zahtjevom.

19. Odredbom čl. 1111. ZOO-a propisano je da kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezna kamata, i to, ako je stjecalac nesavjestan od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva.

Stoga je dakle banka, sukladno odredbi čl. 1111. ZOO-a, dužna vratiti zatezne kamate na preplaćene iznose od dana stjecanja svakog pojedinog mjesečnog iznosa preplaćenog na ime jednostrano promjenjive redovne kamate i valutne klauzule u CHF, jer je nesavjesna ugovorna strana koja je koristila nepoštene ugovorne odredbe, a sve na način kako je to naprijed navedeno.

Tuženik koji je u zakašnjenju s plaćanjem navedene novčane obveze, duguje tužitelju na temelju odredbe čl. 29. ZOO u svezi s odredbom čl. 112. st. 2. ZPP-a osim glavnog duga i zakonske zatezne kamate za vrijeme od kada je obveza dospjela, pa do njene podmire.

20. Zbog svega navedenog sud je odlučio kao u točki I. i II. izreke presude.

21. S obzirom da je tužena u podnesku od 9. lipnja 2025. istaknula prigovor radi prebijanja svoje tražbine, po osnovu potplaćenih anuiteta (tzv. negativnih razlika) za razdoblje kada je tečaj CHF u odnosu na HRK bio niži od onoga na dan plasiranja kredita bilo je potrebno odlučiti i o ovome.

Međutim, tužiteljica je istaknula prigovor zastare u odnosu na ovo potraživanje tuženika koji sud drži osnovanim jer zastara za tuženika kao kreditora nije prekinuta podnošenjem tužbe u kolektivnom sporu budući su kreditori tamo pasivno legitimirani i ne uživaju benefite podnošenja tužbe i prekida zastarijevanja, dok to pravo pripada samo potrošačima u čiju korist i za čiji interes je tužba podnesena. Dospjeli anuiteti precizirani u podnesku tuženika su dospjeli od ožujka 2006. do prosinca 2008., dok je prigovor radi prijeboja tuženik istaknuo tek 2025. Uzimajući u obzir navedeno, te opći zastarni rok od 5 godina iz članka 225. ZOO-a, proizlazi da je tražbina tuženika koja je istaknuta u prigovoru protiv prijeboja, zastarjela i stoga je sud, slijedom svega navedenog odlučio kao u točki III. izreke presude.

22. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. ZPP i 155. ZPP. Tužiteljici je trošak odmjeren sukladno sa odredbama Tarife o nagradama i naknadama za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 138/23). Tako joj je priznat

trošak sastava tužbe, sastava obrazloženog podneska od 02.07.2025. te zastupanja na ročištima od 08.06.2026. i 15.09.2026., sukladno Tbr.7.t.1., 8.t.1., 9.t.1., 46. i 54. Tarife u iznosu od po 250,00 eura po radnji. Tužiteljici je priznat i trošak pristupa na ročište za objavu odluke u iznosu od 125,00 eur sukladno Tbr. 9.t.3., 46. i 54. Tarife. Pored ovoga obistinjen joj je iznos od 36,67 eur na ime sudske pristojbe tužbe te joj je priznat i zatraženi iznos na ime pristojbe na presudu od 74,00 eur jer će joj ovaj trošak nastati sukladno Uredbi Uredbe o tarifi sudskih pristojbi ("Narodne novine" broj:50/2026), a što sveukupno iznosi 1.235,67 eur. Na dosuđeni iznos troškova tužitelju pripadaju i zatezne kamate od presuđenja do isplate, a sukladno odredbi čl. 29. ZOO-a i čl. 112. st. 2. ZPP-a. Zbog navedenog sud je odlučio je kao u točki IV. izreke presude.

U Splitu, 15. listopada 2026.

SUTKINJA

Irma Dujčić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana primitka pismenog otpravka istog. Žalba se podnosi Županijskom sudu putem ovog suda u tri primjerka.

Stranci koja je pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje i stranci koja je uredno obaviještena o tom ročištu, a na isto nije pristupila, smatra se da je dostava presude obavljena onog dana kad je održano ročište na kojem se presuda objavljuje. Stranci koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje smatra se da je dostava presude obavljena danom zaprimanja pisanog otpravka iste (čl. 335. st. 11. ZPP-a).

DNA:

pun. tužitelja

pun. tuženika

u spis

Broj zapisa: **9-3088e-b538d**

Kontrolni broj: **03e0c-d83c8-ed79a**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Splitu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.